

grapher af Lovforslaget, hvor der er Tale om, at en høiere Autoritet skal tage sin Bestemmelse. Jeg er ganske enig med det nævnte ærede Medlem i, at man, hvor der er brugt Ordet „Indstilling“, maa forudsætte, at der skal svares med Ja eller Nei paa Indstillingen. Hvor der derimod er brugt Udtrykket „Forslag“, der maa jeg fastholde, at det staaer den overordnede Myndighed frit for at bestemme saavel et Plus som et Minus til Forslaget. Jeg gjorde netop den samme Bemærkning under Behandlingen af Lovforslaget om Veienes Bestyrelse, i hvilket det samme Udtryk er brugt. — Spørgsmaalet om, hvorvidt Tidsfristerne i § 19 ville være tilstrækkelige til, at Sogneraadet kan faae det i Paragraphen forlangte Arbejde præsteret indenfor samme, har jo allerede været reist under Sagens første Behandling. Jeg troer ikke, som jeg alt dengang yttrede, at der vil være Noget til Ginder for i de tre Maaned, der sandsynligvis ville være til at arbejde i efter Lovens Udkomme, at faae Arbejdet tilendebragt, men jeg kan paa den anden Side heller ikke indvende noget Væsentligt imod, at man udflyder de i § 19 fastsatte Frister i en Maaned, naar man kun sørger for, at det hele Arbejde kan være endeligt fuldbragt inden det nye Statteaars Begyndelse. Det har været mig vel bevidst, da jeg foreslog de Bestemmelser, som nu findes i § 19 om Afregning mellem de enkelte hidtil bestaaende Districter i en Commune, at det vil medføre meget store Vanstæligheder at faae dette Forhold ordnet fra Først af. Det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) meddeelte kun et Bidrag mere til Oplysning om, hvormange vanskelige Spørgsmaal der ville kunne opstaae ved denne Afregning. Jeg skal endnu kun i Anledning af den Genstilling, som det ærede Medlem fremkom med til mig, udtale, at jeg har forudsat, at der ikke kunde finde nogen Appel Sted til Ministeren med Hensyn til disse Afregninger, men at der derimod selvfølgelig maatte kunne finde Recurs Sted til Domstolene, hvor der var privatretligt erhvervede Interesser med i Spillet; det forekommer mig, at det netop maatte være Tilfældet i det ene Exempel, som det ærede Medlem anførte, hvor en Eiendom eengang for alle ved en særlig Præstation havde frikjøbt

sig for aarlige Byrder. — Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 20 om, at man skal kunne klage ikke alene over sin egen Ansættelse, men ogsaa over Andres, skulde være uholdbar; jeg kan det saameget mindre, som jeg af Erfaring veed, at man i dette Dilemma paa mange Steder forstaaer Forskriften i Anordningen af 1841 saaledes, at man kan klage ikke alene over sin egen, men ogsaa over Andres Ansættelse. Ordene i Anordningen af 13de August 1841 § 15 lyde saaledes: „Finder Nogen sig misfornøiet med den af Forstanderskabet gjorte Ansættelse til Fattig- eller Skolekat, staaer det ham frit for at paaanke den for Amtsraadet“; der staaer: „den“, altsaa ikke hans egen Ansættelse alene, men Rigningen overhovedet. Jeg troer, som sagt, at man idetmindste mange Steder i Praxis har givet denne Forskrift den Anvendelse, at man har modtaget og ogsaa resolveret paa Klager over Andres Ansættelse. Det forekommer mig desuden, at man vanskeligt kan komme til at klage over sin egen Ansættelse, uden samtidigt at klage over de Andres, thi hele Paaligningen stæer jo dog kun efter et vist Forhold; det gælder jo dog kun ved Paaligningen om at træffe det rette Forhold mellem de forskjellige Skatteydere. Klager jeg altsaa over, at jeg er bleven sat for høit, vil det sige det Samme som, at de Andre ere blevne satte for lavt. Jeg skal imidlertid ikke modsigge, at Udtrykkene om Skatteligningen, som de nu findes i § 20, muligvis kunne give Anledning til nogen Misforstaaelse; men jeg troer ikke, at det vil blive vanskeligt at finde en Redaction, som kan have enhver Tyd. — Meningen med § 21 har ganske vist været den, at ethvert fast Ophold i en Stattecommune af mindre Barighed end 4 Maaned i Aaret frtager for at yde Bidrag til Communen. Jeg troer, at hvis den Bestemmelse, som findes i det sidste Punktum af første Stykke af § 21; at Ophold af kortere Barighed end 4 Maaned ikke kommer i Betragtning, var bleven flyttet høiere op i Stykket, hvor der er Tale om, at fast Ophold i flere Communer betinger, at Vedkommende maa yde Stat i disse forskjellige Communer i Forhold til den Tid, hvori han har opholdt sig i hver af dem, saa